

»Micka, Micka, mati!« vpije skozi okno proti sosedom, da bi priklicala kakega človeka, ker le ni mogla s postelje.

Kar pripleza Janezek počasi po stopnicah, drži se za glavo, s katero je butal ob stopnice, ter pride zdrav k materi, samo majhno se je opraskal. In vendar je zdrčal po desetih stopnicah, ki so zelo zelo strme in nerodne.

Krojaška si ni mogla drugače razlagati tega, kakor da je sam angelček varih podstavljal svojo roko, da se njen Janezek ni ubil.

Glejte, otroci, take varihe imate; pa kako ste jim hvaležni?

(Dalje prih.)

Kupite!

Hajd, otroci, sem hitite,
Zlatih jabolk si kupite!
Hrušek presladkih imam,
Jako rad vam jih prodam.

K meni le, če znate jesti!
Kaj se stiskate na mesti?
Tri so hruške za belič,
Hej, to skoro je pod nič!

Smiljan Smiljanič.

Zimske podobice.

(Piše Janko Barle.)

I.

Neugoden, zimski dan. Ne sneži res ne; nu, saj je snega dovelj po ulicah in po strehah. Veter brije, pod nogama škriplje tako, da se vsak človek, kateri se pokaže na ulicah, kolikor le more, stisne v svojo suknjo, ali pa v svoj ogrtač. Ej, gospôdi ni take sile! Na glavi

kučma, telo toplo oblečeno, na rokah rokavice ali pa krzneni naroček (muf), pa človek lahko kljubuje mrzli zimi. Drugače je siromaku. Ta hiti v tankih letnih hlačah, katere mu je veter pritisnil prav k telesu, ona v letnem krilcu, to zebe; in siromak hiti domov, če je doma sploh kaj bolje. Morda res stoji v sobi starikava peč, ali peč je — mrzla. Kaj hočemo, siromakom, posebno pa v mestu. je vedno hudo, po zimi pa še najhuje.

Glej, glej, kaj si se pa ti tukaj k tem vratom stisnilo, dekletce malo? Nosek se ti rudeči od zime in gleda iz velike materine rute, v katero si si zamotala glavo in telesce. Mrzlo je, kaj ne? Poglej no, pa čevlji — ej, niso bili tebi umerjeni — niso tudi nič kaj trdni, skozi one luknjice gre mraz notri, zato tudi prestavljaš nožice in stiskaš jedno k drugi. Zebe te, zebe! Kaj pa je to v mrzli ročici? Krožnik, kaj ne? A na krožniku cvetlice, vijolice in vrtnice? Lepc cvetlice, pa v tej mrzli zimi, kje si jih dobilo, dekletce malo? Ej, v vašem vrtu niso rastle; te so se vzgojile kje drugje, da bodo gospôdi na veselje! Ko bi jih le skoraj prodala, da ne zmrzuješ tukaj na tem mrazu! Saj bi bilo doma pri peči bolj prijetno, ali ne? Odkod pa si ti malička?

»Iz predmestja sem, gospod, in te cvetlice prodajam vrtnarju Bukovšku, da si zaslužim kakov novčič. Mnogo nas je doma, zima je in jedli bi tudi kaj radi. A mama ne morejo vsemu kaj!«

»Kaj, imaš samo mamo?«

»Oče so umrli!«

»Sirotica! Ali vas je mnogo?«

»Dva manja bratca in pa jaz.«

»Vidiš, to je lepo, da ti zanje skrbiš in pomagaš materi. Le pazi, da ne ozebeš. Ko bi le že skoraj prodala te cvetlice, da odideš domov. Nu, daj meni jeden šopek!«

»Evo vam ga, gospod! izberite si! — dejala je in mi ponudila krožnik s cveticami. Izbral sem šopek vijolic, plačal jih in pridejal sem še malo svôtico. da bode dekletce imelo za svoja bratca. Zahvalila me je in se potem zopet stisnila v svojo rutico, jaz sem pa dalje korakal žalostno premišljeva, koliko je pač siromakov

na tem božjem svetu. Vijolice dišale so mi prijetno in me spominjale uboge deklice, katera se je stiskala v materino ruto na hišnih vratih. Ubogo dekletce!

Vam ni sile, prijateljski moji mali. Pohajkujete okrog tople peči, tolčete orehe in lešnike in nobeden vas ne sili venkaj v zimo. Spomnite se, da ni vsem tako kakor vam, da je obilo siromakov na tem božjem svetu, kateri sedaj zmrzujejo in gladujejo. Izvestno jih poznate nekoliko tudi vi. Sicer jim sami ne morete pomagati, ker nimate ničesar svojega, vendar poprosite svoje dobre stariše, da jim oni pomagajo. Izvestno bodo vam uslišali prošnjo, pa še veseli bodo, da imajo tako dobrosrčne otročiče. In če so otrôk veseli stariši, vesel jih je tudi Bog!

Z i m a.

Zima, zima bela
Vrh gorâ sedela
Vrh gorâ sedela
Pa je takó pela,
Pa je takó pela,
Da bo Mirka vzela,
Da bo Mirka vzela,
Ker on nič ne dela;
Ker on nič ne dela.
Noče se učiti
Noče prav moliti
Noče priden biti. —
Čuješ, Mirko, li
Kaj ti zdaj preti?
Zima te bo vzela
V strgan koš te dela
Pa s teboj letela
Skozi sêla bela

Skozi trge, mesta,
Koder vodi cesta.
Čez goró deveto
V dèzel bo deseto
Tebe zapeljala,
Tebe zapeljala,
Tam te kaznovala.
V košu boš ti jokal
Jokal, glasno stokal
Da ves koš bo pokal.
In nazaj boš silil
In upil in cvilil,
A zaman bo stok
In zaman bo jok.

Čuješ, čuješ, Mirko ti,
Kaj na zimo ti preti?

Smiljan Smiljanič.

